

NEVIDITELNÉ MUZEUM

Noah

13 let

Všechno to začalo takhle.

Řítím se v panice mezi stromy, až se zem třese a vzduch div nerozžhaví, a v patách mám hlavní místní psychopaty Zephyra a Frye.

„Seš mrtvej, ty posero!“ řve Fry.

Pak mě Zephyr dohoní, zkroutí mi za záda jednu ruku, druhou ruku, Fry mi vytrhne skicák. Vrhnu se po něm, ale jsem bezruký, bezmocný. Pokouším se ze sevření vykrotit. Nejde to. Snažím se je mrknutím proměnit v můry. Nic. Pořád jsou to oni: asi tři metry vysokí idioti z desátého ročníku, kteří jen tak pro zábavu házejí z útesů živé třináctileté kluky, jako jsem já.

Zephyr mě drží zezadu pod krkem a na zádech cítím jeho vzdouvající se hrud. Koupeme se v potu. Fry začne listovat skicákem. „Tak cos to kreslil, Bublino?“ Představuju si, jak ho přejíždí nákladák. Ukáže jednu stránku. „Hele, Zephe, koukni na ty nahý chlapy.“

Krev v těle mi přestane obíhat.

„To nejsou chlapi, to je *David*,“ vypravím ze sebe a modlím se, abych nemluvil, jako když píská křeček, a aby Fry neنالistoval ty dnešní kresby, co jsem udělal, když jsem je špehoval. Jsou na nich oni dva, jak vylézají z vody, nemají na

sobě neopren, vlastně na sobě nemají vůbec nic, lesknou se a – ehm – drží se za ruce. Dalo by se tomu říkat umělecká licence. Takže si budou myslet... prostě mě zabijou ještě dřív, než mě chtějí zabít, tak to dopadne. Svět začne dělat kotrmelce. Spustím kulometnou palbu slov: „David, chápeš? Michelangelo? Slyšels o něm někdy?“ Nebudu fňukat jako vždycy. *Chovej se jako tvrďák a budeš tvrďák*, jak mi pořád a pořád a pořád opakuje táta – jako bych byl nějaký rozbitý deštník.

„Jo, slyšel jsem o něm,“ řekne tou velikou vyvalenou pusou, co se lepší k ostatní velikým vyvaleným rysům pod největším čelem na světě, takže by si ho člověk snadno spletl s hrochem. Vyrve tu stránku ze skicáku. „Slyšel jsem, že byl *teplouš*.“

Mimochodem Michelangelo opravdu *byl* gay – máma o tom napsala celou knížku – ale to Fry nemůže vědět. On říká *teplouš* každému. Nebo taky *buzna* a *posera*.

A mně *buzna* a *posera* a *Bublina*.

Zephyr se zasměje temným, démonickým smíchem. Cítím ty vibrace v celém těle.

Fry ukáže další skicu. Zase David. Spodní polovina. Detailní studie. Je ze mě kus ledu.

Už se oba chechtají. Rozléhá se to v celém lese. Smějí se i ptáci.

Znova se pokusím vykroutit se, abych mohl Fryovi skicák vyškubnout, ale Zephyr mě sevře o to pevněji. Mělo by se mu spíš říkat Thor. Jednou paží mě škrtí, druhou mě drží přes prsa jako pás v autě. Je do půl těla nahý, protože byl na pláži, a teplo z jeho těla mi proniká tričkem. Kokosová vůně jeho opalovacího krému mi plní nos i celou hlavu – a taky silná vůně oceánu, jako by ho vlekl na zádech... Zephyr, jak za sebou vleče příboj jako deku, to by bylo dobré, to by bylo ono (PORTRÉT: *Chlapec, který odnesl na zádech moře*) – ale teď

ne, Noahu, teď fakt není vhodná chvíle tohoto kretěna v duchu malovat. Vzpamatuju se, olíznu si slané rty a připomenu si, že za chvílku umřu.

Zephyr má dlouhé vlasy plné chaluh a z nich mi na krk a ramena kape voda. Všimnu si, že dýcháme stejně, těžké, velké nádechy. Pokusím se ten společný rytmus zrušit. Pokusím se zrušit gravitační zákon a vznést se. Nedokážu ani jedno. Nemůžu dělat nic. Vítr škube kusy mých kreseb Fryovi z rukou hned, jak je jednu po druhém vytrhává. Jsou to většinou rodinné portréty. Vyrve jeden, na kterém jsme Jude a já, a odtrhne mě z něj.

Sleduju, jak mě odnáší vítr.

Sleduju, jak se víc a víc blíží ke kresbám, kvůli kterým mě ti dva zavraždí.

Slyším v uších tepat krev.

Ale Zephyr pak křikne: „Nervi to, Fryi. Jeho ségra říká, že je dobrej.“ To protože se mu líbí Jude? Tu už teď mají rádi skoro všichni, protože umí surfovat líp než oni, skáče z útesů a ničeho se nebojí, dokonce ani bílých žraloků nebo táty. A taky kvůli vlasům – když jsem je kreslil, spotřeboval jsem všechnu žlutou. Jsou asi sto kilometrů dlouhé a celá severní Kalifornie aby se bála, že se do nich zaplete, zvlášť malé děti a pudli a teď ještě pitomí surfaři.

A pak taky má prsa, co jí dodali expres do druhého dne, přísahám.

Je to neuvěřitelné, ale Fry Zephyra poslechne a blok zahodí.

Z něj teď na mě kouká Jude, rozzářená, vědoucí. Díky, řeknu jí v duchu. Pořád mě zachraňuje, což je obvykle trapas, teď ale ne. Tohle byla jen spravedlnost.

(PORTRÉT, AUTOPORTRÉT: *Dvojčata: Noah kouká do zrcadla, Jude z něj*)

„Víš, co teď s tebou uděláme, vid?“ zasípá mi Zephyr do ucha, už zase ve svém obvyklém vražedném módu. V jeho dechu je ho příliš mnoho. Je ho příliš mnoho kolem mě.

„Prosím vás, kluci,“ škemrám.

„Prosím vás, kluci,“ vysmívá se Fry kvičivým, holčičím hlasem.

Zvedá se mi žaludek. Dáblova skála, druhý nejvyšší skok na útesu, ze kterého mě chtějí shodit, se tak nejmenuje náhodou. Dole jsou ostré kameny a hnusný vír, který stáhne mrtvolu někam do podsvětí.

Znovu se pokusím Zephyrovi vykrotit. A ještě jednou.

„Vem ho za nohy, Fry!“

Fryovy asi tři hroší tuny se mi vrhnou po kotnících. Je mi líto, ale tohle se neděje. Prostě ne. Nesnáším vodu, protože mi pokaždé hrozí, že mě utopí a odnese mě do Asie. A lebku potřebuju vcelku. Kdybych si ji rozbil, bylo by to jako vzít bouřací kouli na nějaké tajné muzeum dřív, než se někdo stačil vůbec podívat, co je uvnitř.

A tak začnu růst. A rostu a rostu, až hlavou málem nabourám mraky. Pak napočítám do tří a *nepřičetně se rozzuřím*. V duchu děkuju tátovi za všechny ty lekce zápasu, ke kterým mě nutil u nás na terase, na ty rvačky na život a na smrt, při kterých on mohl používat jen jednu ruku a já všechno, co jsem chtěl, a přesto mě dokázal přeprat, protože měří asi deset metrů a vypadá, jako kdyby z částí jeho těla původně chtěli sestavit kamion.

Ale já jsem jeho syn, jeho *gargantuovský* syn. Jsem vířící bojovný Goliáš, tajfun v lidské kůži, a kroutím se a házím sebou a pokouším se vytrhnout, a oni se mě snaží znova strhnout na zem, smějí se a říkají věci jako „hele, ono se nám to zbláznilo“. A mám dojem, že v Zephyrově hlase dokonce zaslechnu něco jako obdiv, když říká: „Já ho neudržím, on je jak úhoř,“ a o to víc se peru – úhoře miluju, jsou električ-

tí – a představuju si sám sebe jako vedení pod proudem, nabitě svou vlastní soukromou elektřinou, mrskám sebou tam a zpátky, cítím, jak se jejich těla ovíjejí kolem mého, teplá a kluzká, oba mě znovu a znovu tisknou k zemi, ale já se jim vždycky vysmeknu, všechny naše končetiny jsou teď propletené a Zephyrova hlava se mi tiskne na prsa. Fry je za mnou a připadá mi, že má asi tisíc rukou, a všechno teď už je jen pohyb a zmatek a já se v něm ztrácím, ztrácím, ztrácím, když začínám tušit... když si uvědomím, že mi stojí, nadpřirozeně tvrdě mi stojí, a že se jím tisknu Zephyrovi na břicho... Projede mnou absolutní hrůza. Honem si vybavuju ten nejprříšernější a nejkrvavější masakr mačetou – svůj neúčinnější prostředek proti tvrdolínům – ale už je pozdě. Zephyr na chvilku uhne a pak ode mě odskočí. „No do...“

Fry se překulí na kolena. „Co se děje?“ zasípá směrem k Zephyrovi.

Odkutálím se a skončím vsedě s koleny přitaženými k hrudi. Bojím se vstát, protože bych nejspíš vstával se stanem, takže se ze všech sil soustředím na to, abych nebrečel. Zvedá se mi žaludek. Ty děsné pocity se zavrtávají do každého koutku mého těla. Tohle je určitě můj poslední nádech. A i když mě nezabijou hned tady na místě, do večera bude celé okolí vědět, co se stalo. To už můžu rovnou spolknout zapálenou dynamitovou patronu a skočit z Ďáblovy skály sám. Je to horší, mnohem horší, než kdyby viděli nějaké pitomé kresby.

(AUTOPORTRÉT: *Pohřeb v lese*)

Ale Zephyr neříká nic, jen tam stojí a vypadá úplně stejně jako vždycky, to jest jako Viking, až na to, že mlčí a tváří se divně. Proč?

Copak jsem ho telepaticky znehybnil?

Ne. Ukáže směrem k oceánu a řekne Fryovi: „Kašlem na něj. Koukni, slušný vlny. Jdem!“

Mě pro změnu zalije obrovská vlna úlevy. Je možné, že to necítil? Ne, není – byl jsem tvrdý jako ocel a on ode mě odskočil totálně vyvedený z míry. Vlastně pořád ještě je. Tak proč teď nejsem teploušposerabublina? Je to proto, že se mu líbí Jude?

Fry si zatřepe prstem v uchu a prohlásí: „Ty voe, tady fakt někomu houká v kouli.“ Ke mně pak dodá: „Si nemysli, že to tím končí.“ Tlapou naznačí pád z Ďáblovy skály.

Je po všem. Vracejí se na pláž.

Než si to v těch svých neandertálských mozcích stihnou rozmyslet, seberu skicák, strčím ho pod paži a bez ohlížení nasadím závodní tempo chůze mezi stromy, jako by se mi vůbec netráslo srdce, jako bych neměl oči plné slz, jako bych si nepřipadal jako znovuzrozený.

Když jsem mimo dohled, změním se v geparda – ti umějí zrychlit z nuly na sto za čtyři vteřiny a já v podstatě taky. V celém sedmém ročníku jsem čtvrtý nejrychlejší. Dokážu rozepnout vzduch a schovat se v něm, a taky to udělám, dokud nejsem dost daleko od nich i od toho, co se stalo. Aspoň že nejsem jepice. Samečci jepic mají dva ptáky, ti to mají ještě horší. Já mám dost starostí s jedním. Už takhle jsem kvůli němu strávil půl života ve sprše a myslel na věci, na které nemůžu přestat myslet, ať se snažím, jak se snažím, protože na ně fakt myslím hodně, hodně rád. Vážně.

U potoka chvíli skáču po kamenech, dokud nenajdu dobrou jeskyni, kde bych příštích tak sto let mohl sledovat, jak v proudu plave slunce. Měl by existovat nějaký roh nebo gong, kterým by se dal probudit Bůh. Protože bych s ním fakt rád prohodil pár slov. Konkrétně těchhle pět slov:

CO TO MĚLO KRUCI ZNAMENAT?!

Po nějaké době, když jako obvykle nedostanu odpověď, vytáhnou ze zadní kapsy uhy. Kupodivu celou tu hrůzu přežily

beze škody. Sednu si a otevřu skicák. Začerním celou jednu prázdnou stránku, pak další a ještě další. Tisknu uhly tak moc, že jeden po druhém lámu, a každý kousek spotřebuju až na úplný špaček, až se zdá, že ta černě se na stránku přenáší z mých prstů, ze mě. Vyplním tak celý zbytek bloku. Trvá to hodiny.

(SÉRIE: *Chlapec v krabici tmy*)

Příští den u večere máma prohlásí, že odpoledne s ní jela autem babička Sweetwineová a že mně a Jude něco vzkazuje.

Jenže babička je mrtvá.

„No konečně!“ vykřikne Jude a prudce se narovná. „Slíbila mi to!“

Těsně předtím, než babička před třemi měsíci umřela ve spánku, slíbila Jude, že když ji bude hodně potřebovat, bude hned u ní. Ségra byla její oblíbenkyně.

Máma se na Jude usměje a položí ruce na stůl. I já položím ruce na stůl, pak si uvědomím, že mámu zrcadlím, a schovám ruce v klíně. Máma je nakažlivá.

A taky je odjinud – někteří lidé prostě nejsou odsud a ona k nim patří. Důkazy o tom sbírám už roky. Víc později.

Ale teď: Máma je celá rozzářená a úplně se třpytí, jak si chystá scénu vyprávěním o tom, že nejdřív začalo auto vonět babiččiným parfémem: „Pamatujete se, jak vždycky nejdřív vešla její vůně a pak teprve ona?“ Máma se teatrálně nadýchne, jako kdyby se kuchyně plnila babiččinou silnou květinnou vůní. Já se teatrálně nadýchnu. Jude se teatrálně nadýchne. Celá severní Kalifornie se teatrálně nadýchne.

Až na tátu. Ten si odkašle.

On tomu nevěří. Protože je artyčok. To o něm říkala jeho vlastní matka, babička Sweetwineová, která nikdy nechápala, jak mohla porodit a vychovat někoho tak přízemního. Já to nechápu taky.

A nejen že je přízemní, ale navíc studuje *parazity*. Další komentář netřeba.

Podívám se na něj. Je opálený a svalnatý jako člen pobřežní hlídky, zuby – a taky normalitou – by mohl ve tmě svítit. Znova ve mně hrkne. Co by se stalo, kdyby to věděl?

Zephyr zatím nikomu neřekl ani slovo. Nejspíš to nevíte, protože jsem asi jediný na světě, kdo to ví, ale *dork* – jo, *dork*, ta nadávka, jako mimoň, trouba, idiot, možná jste to už taky o někom řekli – je oficiální pojmenování pro velrybí penis. A plejtvák obrovský má ten *dork* dva a půl metru dlouhý. Opakuju: DVA A PŮL METRU DLOOOOOUHÝ! Už víte, jak jsem se cítil od té chvíle, co se to včera stalo?

(AUTOPORTRÉT: *Betonový dork*)

Jo.

Občas si ale myslím, že to táta tuší. Občas si myslím, že to tuší i topinkovač.

Jude mě pod stolem šfouchne do nohy, aby odpoutala mou pozornost od slánky, kterou, jak si dodatečně uvědomím, už chvíli probodávám pohledem. Pokývne směrem k mámě, která teď má zavřené oči a ruce zkřížené na srdci. A pak k tátovi, který na mámu kouká, jako by jí obočí samo slezlo až na bradu. Vykulíme na sebe oči. Kousnu se do tváře, abych se nasmál. Jude taky – my dva máme nejspíš společný vypínač na smích. Pod stolem k sobě tiskneme chodidla.

(RODINNÝ PORTRÉT: *Máma při večeři komunikuje s mrtvými*)

„No?“ pobídne ji Jude. „Tak co vzkazuje?“

Máma otevře oči, mrkne na nás, pak je zase zavře a zpěvavým hlasem pokračuje v seanci. „Takže jsem vdechla tu květinovou vůni a objevilo se takové chvění...“ Mává rukama jako šátky, aby z toho vytěžila co nejvíc. Proto taky už tolikrát získala titul profesora roku – každý v tom jejím filmu chce hrát

s ní. Nakloníme se k ní, abychom nepřišli o vzkaz shůry, ale pak se do toho vloží táta a zasype ten okamžik celým nákladem nudy.

On nikdy profesorem roku nebyl. Ani jednou. Další komentář netřeba.

„Je důležité dětem zdůraznit, že to všechno je metafora, miláčku,“ řekne a narovná se, až prorazí hlavou strop. Na většině mých kreseb je tak veliký, že se mi na papír nevejde a obvykle vynechávám hlavu.

Máma zvedne oči a pobavený výraz jí zmizí z tváře. „Jenže ona to není metafora, Benjamine.“ Kdysi jí táta uměl rozzářit oči; teď už máma spíš skřípe zuby, nevím proč. „Myslela jsem naprosto doslova,“ řekne/ucedí, „že naše jedinečná babička Sweetwineová, tři měsíce mrtvá, seděla vedle mě v autě a viděla jsem ji jako teď vás.“ Usměje se na Jude. „Měla na sobě jedny ty svoje Rozevláté šaty a vypadala *fantasticky*.“ Rozevláté šaty, to byla značka oblečení, které babička navrhovala.

„Fakt? Které? Ty modré?“ Jude tu otázku položí tak, až mě bodne u srdce.

„Ne, ty s těmi malými oranžovými kytičkami.“

„No jasně,“ kývne Jude. „Ty jsou pro ducha skvělé. Mluvily jsme o tom, jaké oblečení si pro záhrobní život vybere.“

Napadne mě, jestli si to máma všechno jen nevymýšlí, protože Jude babička pořád hrozně chybí. Ke konci se od její postele skoro nehnula. To poslední ráno je máma našla spolu – jedna spala, druhá byla mrtvá a držely se za ruce. Mně osobně z té představy kapku naskakuje husí kůže, nechal jsem si to ale pro sebe. „No...?“ pozvedne Jude obočí. „Tak co vzkazuje?“

„Víte vy, co bych rád?“ vnutí se znova naštvane do rozhovoru táta, takže se snad nikdy nedozvíme, jak ten vzkaz ze záhrobí zní. „Vážně bych rád, abychom konečně tuhle Ěru ab-

surdit ukončili.“ Už je to tu zas. Éra absurdit, tak táta označuje dobu od chvíle, kdy se k nám babička nastěhovala. Táta, „muž vědy“, nás varoval, ať ty pověřivé žvásty, co jeho matka šíří, bereme *cum grano salis*, což, jak nám vzápětí přeložil, znamená „se zrnkem soli“ čili s rezervou. Babička naopak říkala, ať toho jejího artyčoka, míněno syna, neposloucháme, ta zrnka ať posbíráme a hodíme přes levé rameno, abychom oslepili ďábla.

Pak vytáhla svou „bibli“ – obrovskou, v kůži vázanou knihu plnou nejrůznějších bláznivých nápadů (to jest žvástů) – a začala hlásat evangelium. Hlavně Jude.

Táta zvedne z talíře kus pizzy. Přes kraj stéká sýr. Podívá se na mě. „A co tohle, Noahu, hm? Komu se trochu ulevilo, že nemáme k večeři babiččino maso dušené na trvalém štěstí?“

Mlčím. Smůla, tati. Já pizzu *miluju* – dalo by se to říct asi takhle: I když zrovna jím pizzu, tak si přeju, abych jedl pizzu – ale na tátovu stranu se přidávat nebudu, i kdyby na ní stál třeba Michelangelo. On a já spolu nevycházíme, ačkoli on na to občas zapomíná. Já ne. Když slyším ten jeho dunivý hlas, jak na mě volá, abych šel koukat na americký fotbal nebo na nějaký film, kde všechno vyletuje do povětří, nebo poslouchat jazz, což je muzika, při které mám pocit, že mám tělo naruby, vždycky vyskočím u sebe v pokoji z okna a uteču do lesa.

Občas, když nikdo není doma, jdu k tátovi do pracovny a lámu mu tužky. Při jednom obzvlášť nechutném kázání k Noahovi alias rozbitému deštníku se zasmál a řekl, že kdyby Jude nebyla moje dvojče, byl by si jistý, že jsem výsledek partenogeneze (vyhledal jsem si to: početí bez otce). Tu noc, když všichni spali, jsem se vplížil do garáže a obešel jsem mu auto s klíčem.

Občas, když lidi kreslím, vidím jejich duše, a tak vím tohle: Máma má místo duše obrovskou slunečnici, že jí skoro už

nezbývá místo na orgány. Jude a já máme jednu duši dohromady a musíme se o ni dělit; je to strom s hořícími listy. A tátova duše je talíř červů.

„Ty myslíš, že tě babička zrovna neslyšela urážet její kuchyni?“ rýpne si Jude.

„Tím si můžeš být jistá, že neslyšela,“ odsekne táta a zahryzne se do pizzy. Pusa se mu leskne mastnotou.

Jude vstane. Kolem celé hlavy jí visí vlasy jako rampouchy světla. „Mně tvoje jídlo vždycky hrozně chutnalo, babi.“

Máma jí stiskne ruku a ke stropu pak řekne: „Mně taky, Cassandro.“

Jude se usměje málem celým tělem.

Táta si přitiskne ukazovák ke spánku a předstírá, že se zastřelil.

Máma se zamračí – s tímhle výrazem vypadá asi stoletá. „Otevřete se záhadám, profesore,“ prohlásí. Tohle tátovi říká odjakživa, ale dřív to znělo jinak. Dřív to bylo, jako by mu otevírala dveře, kterými může projít, ne jako by mu je zabouchla před nosem.

„Já jsem se se záhadou oženil, profesorko,“ odpoví on jako vždycky. Dřív to ale znělo jako kompliment.

Jíme pizzu. Veselé to není. Máminy a tátovy myšlenky barví vzduch načerno. Poslouchám vlastní žvýkání a Jude znova pod stolem najde nohou moje chodidlo. Oplatím jí to.

„Tak co ta zpráva od babičky,“ zeptá se s doufajícím úsměvem do té napjaté atmosféry.

Táta se na ni podívá a pohled mu změkne. On má taky radši Jude. Máma žádného oblíbence nemá, což znamená, že to postavení je ještě volné.

„Jak jsem říkala.“ Tentokrát máma mluví svým normálním hlasem, chraplavým, jako by na člověka mluvila jeskyně. „Jela jsem dneska odpoledne kolem IVU, kolem té výtvarné

střední školy, a babička ke mně přisedla a upozornila mě, že ta by se absolutně skvěle hodila pro vás dva.“ Zavrtí hlavou, rozjasní obličej a už zas vypadá na svůj normální věk „A je to pravda. Vůbec nechápu, jak to, že mě to nikdy předtím nenapadlo. Pořád se mi vrací ten citát od Picassa: „Každé dítě je umělec. Problém je v tom, jak zůstat umělcem, i když člověk vyroste.““ Zubí se jako šílenec – občas se tak tváří v muzeu a já mám vždycky strach, jestli ji nenapadne začít krást obrazy. „Ale tohle. To je životní šance! Nechci, aby vám udupali ducha jako...“ Nedokončí, prohrábne si vlasy rukou – černé a bujné jako moje – a obrátí se k tátovi. „Vážně chci, aby tam šli, Benjamine. Bude to drahé, ale taková příle...“

„To je všechno?“ skočí jí do řeči Jude. „Víc babička neříkala? Tohle je ten vzkaz ze záhrobí? O nějaký škole?“ Vypadá, že se už brzo rozbřečí.

Já ne. Výtvarná škola? Nikdy jsem si nepředstavoval něco takového, nenapadlo mě ani ve snu, že nepůjdu na Rooseveltovu, na tu Střední pitomou, jako všichni ostatní. Jsem si skoro jistý, že se mi v těle zrovna rozzářila krev.

(AUTOPORTRÉT: *V mé hrudi se dokořán rozlétne okno*)

Máma už má zas ten šílený výraz. „Ne jen tak o nějaké škole, Jude. O škole, kvůli které budete čtyři roky každé ráno nahlas křičet nadšením. Co, nechcete křičet nadšením, vy dva?“

„Křičet co?“ zeptá se Jude.

Táta se tomu tiše, jedovatě zachechtá. „Já nevím, Di,“ řekne. „Je to hrozně jednostranně zaměřené. Ty zapomínáš, že pro nás ostatní je umění jenom umění, ne náboženství.“ Máma mu zabodne nůž do břicha a otočí jím. Táta si toho ani nevšimne a pokračuje: „A krom toho jsou teprve v sedmé třídě. Střední škola je ještě daleko.“

„Já tam chci!“ vyrazím ze sebe. „Já nechci mít udupanýho ducha!“ Uvědomím si, že jsou to první slova, která jsem za ce-

lou večeri řekl jinak než v duchu. Máma se na mě zářivě usměje. Táta jí to nesmí rozmluvit. Tam určitě nejsou žádní surf-idioti. Nejspíš jenom lidi, co jim září krev. Jenom revolucionáři. Máma vysvětluje tátovi: „Příprava jim bude trvat rok. Je to jedna z nejlepších výtvarných škol v zemi a taky po akademické stránce je špičková, takže tam není žádný problém. A máme ji za rohem!“ Její nadšení mě nabudí ještě víc. „Už brzo možná začnu mávat pažemi. „Dostat se tam je hodně těžké. Ale vy dva na to máte. Jste nadaní a spoustu toho už víte.“ Usměje se na nás tak pyšně, že to vypadá, jako by nad stolem vyšlo slunce. Je to pravda. Jiné děti mají obrázkové knížky, my měli knihy o umění. „Hned tenhle víkend začneme chodit do galerií a muzeí. Bude to skvělé. Můžete spolu soutěžit v kreslení.“

Jude se pozvracela přes celý stůl, ale toho modře světélkujícího blitíčka si všimnu jenom já. Kreslit docela umí, ale pro mě je to jiné. Pro mě přestala škola připomínat každodenní osmihodinovou operaci žaludku, když jsem si uvědomil, že všichni stojí víc o to, abych je kreslil, než aby si se mnou popovídali nebo mi rozbili hlavu. Jenže Jude nikdy nikdo hlavu rozbít nechtěl. Je rozzářená, zábavná a normální – žádný revolucionář – a povídá si s každým. Já si povídám se sebou. A taky s Jude, samozřejmě, i když to většinou beze slov, protože tak to děláme. A s mámou, protože ta je odjinud. (Jen stručně ty důkazy: Zatím neprošla zdí, nenadzvedla myšlenkami dům, nezastavila čas ani nic podobně šíleného, ale občas se to pozná. Třeba nedávno jednou ráno seděla venku na terase a pila čaj, a když jsem přišel blíž, zjistil jsem, že se vznáší ve vzduchu. Nebo mi to tak aspoň připadalo. A to hlavní: Nemá rodiče. Je nalezenec! Jako miminko ji někdo odložil v jednom kostele v Renu, to je v Nevadě. Jasně? *Oni* ji tam odložili.) Jo, a taky ještě mluvím s Rošťákem odvedle, což je sice opravdu řečeno kůň, no ale i tak.